

Arrest

nr. 55 531 van 3 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, P. A. (...), verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U werd op 28/02/1989 te Kirov geboren. Op 07/12/2009 trouwde u met R. P. (...) (OV X). Op 17/03/2010 verliet u samen met uw man Armenië. Jullie vlogen via Tsjechië naar België waar jullie diezelfde dag aankwamen. Op 30/03/2010 vroegen u en uw man asiel aan in België. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal op deze van uw man baseert.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot P. R. (...) en verklaarde dat uw vervolgingsproblemen met deze van uw echtgenoot samenvallen (CGVS p.2,3). In het kader van de asielprocedure van uw man werd een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Bijgevolg kan dan ook niet worden besloten tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u en uw man voorgelegde documenten werden reeds bij uw man besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat mevrouw zwanger is en vermoedelijk op 18/12/2010 moet bevallen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag verbindt aan deze van haar echtgenoot P.R. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 55 530 van 3 februari 2011 aan de echtgenoot van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). De bestreden beslissing zou gebrekkig gemotiveerd zijn en getuigen van een onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier.

2.2. De motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat hij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van voormeld artikel 62. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij Armenië verlaten heeft na een aantal incidenten, volgend op het aangeven van een drugssmokkel die hij ontdekte en filmde tijdens zijn dienst voor het Russische leger, waarbij de politie de door hem neergelegde klacht niet afdoende zou hebben behandeld.

De bestreden beslissing acht het echter terecht niet aannemelijk dat verzoeker dermate weinig inspanningen leverde om bescherming te verkrijgen van de Armeense autoriteiten indien hij werkelijk slachtoffer zou geweest zijn van twee aanrijdingen - één samen met zijn oud-collega A. en één samen met zijn echtgenote - en een inbraak, waarbij de film die het bewijs vormde van de drugssmokkel uit zijn huis zou gestolen zijn.

Nochtans blijkt uit verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal - in strijd met hetgeen hij in het verzoekschrift beweert - dat zijn klacht wel degelijk behandeld werd, gezien hij naderhand nog door de politie werd opgeroepen in dit verband en zij ook bij verzoekers vader navraag deden over de stand van zaken toen verzoeker Armenië reeds verlaten had. De bereidwilligheid van de Armeense politie blijkt tevens uit hun vraag aan verzoeker het bewijsmateriaal waarover hij beschikte, d.i. de film waarop de drugssmokkel zou te zien zijn, aan hen te bezorgen. Door te weigeren dit bewijsstuk aan de politie over te leveren, maakte verzoeker door zijn eigen houding een degelijk onderzoek naar de voorgehouden drugssmokkel en het geweld waarvan hij en zijn echtgenote slachtoffer zouden zijn geweest onmogelijk. Zijn verklaring op het Commissariaat-generaal dat hij de film wilde bijhouden voor een eventuele rechtszaak, noch het in het verzoekschrift post factum opgeworpen argument dat hij vreesde dat de politie het afgeven van het bewijsmateriaal als list zou gebruiken om de mensen voor wie de film nadelig zou zijn in bescherming te nemen, kunnen aanvaard worden ter verklaring van zijn

houding. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij niet op de bescherming van de autoriteiten van zijn land van herkomst zou kunnen rekenen, integendeel. Indien zijn leven en dat van zijn echtgenote werkelijk in gevaar werden gebracht als gevolg van de door hem ontdekte drugssmokkel, kan minstens worden verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent aan het politieonderzoek, allereerst door hun het bewijs waarover hij beschikt te overhandigen. Evenmin heeft verzoeker, indien hij ervan overtuigd was dat zijn klacht niet op een ernstige wijze behandeld werd, getracht op een andere manier bescherming te verkrijgen of het gebrekkige onderzoek van de Armeense politie op hoger niveau aan te klagen.

Zijn verklaringen aangaande de klacht die hij zou hebben neergelegd hypotheekeren derhalve de geloofwaardigheid van de door hem aangevoerde feiten.

De geloofwaardigheid van zijn verklaringen wordt verder ondergraven door tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal aangaande zijn contacten met de politie. Verzoeker beperkt zich ertoe te herhalen dat deze hun oorsprong vinden in een vertaalprobleem. De bestreden beslissing wijst dienaangaande reeds terecht op het feit dat verzoeker zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat zijn verklaringen hem werden voorgelezen in het Armeens, akkoord verklaarde met het verslag en hij bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal evenmin opmerkingen formuleerde omtrent het verloop van het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen.

Voorts merkt de bestreden beslissing met recht op dat verzoekers verklaring dat hij bij zijn vertrek uit Armenië probleemloos zijn paspoort toonde bij de controles op de luchthaven er geenszins op wijst dat hij in de negatieve aandacht stond van de Armeense autoriteiten, hetgeen door hem niet betwist wordt.

Dat hij onvoldoende bewijsmateriaal bezit om zijn problemen aan te tonen, wijt verzoeker aan het feit dat Armenië geen rechtsstaat is waar men van alles bewijzen krijgt. Dergelijke bewering volstaat geenszins. De Raad acht het niet onredelijk van de commissaris-generaal te verwachten dat verzoeker enig begin van bewijs voorlegt inzake zijn voorgehouden problemen en de klacht die hij indiende bij de politie, te meer daar hij verklaarde dat het mogelijk was dat de bewuste film, die evenwel gestolen zou zijn, nog op de computer van zijn broer stond. Uit verzoekers verklaringen, noch uit het verzoekschrift blijkt dat hij ook maar enige poging ondernomen heeft om alsnog bewijsstukken bij te brengen, terwijl hij nochtans contact heeft met zijn vader in Armenië (administratief dossier, stuk 5, p. 4).

De terechte opmerking van de commissaris-generaal dat het bovendien merkwaardig is dat verzoeker zo nonchalant zou omspringen met een bewijsstuk dat hij volgens zijn verklaringen te belangrijk achtte om zonder meer aan de politie te overhandigen, wordt door verzoeker ongemoeid gelaten en blijft derhalve overeind.

Evenmin gaat verzoeker in op de motivering van de bestreden beslissing aangaande het feit dat hij niet op de hoogte blijkt te zijn van de verdere evolutie van zijn voorgehouden problemen in zijn land van herkomst, de situatie van zijn collega A. en de stand van zaken in het politieonderzoek. Ook deze vastgestelde desinteresse doet verder afbreuk aan de ernst van verzoekers voorgehouden vrees.

Waar verzoeker op zeer algemene wijze aanvoert dat de problemen in Armenië voor iedereen bekend zijn, dient te worden opgemerkt dat dergelijke stelling geenszins volstaat om in concreto aan te tonen dat verzoeker een vrees koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten en nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen, dit alles in het bijzijn van zijn raadsman en een tolk Armeens. Op basis hiervan heeft de commissaris-generaal op individuele wijze verzoekers asielaanvraag onderzocht. De motieven van de bestreden beslissing worden op omstandige en duidelijke wijze weergegeven in de bestreden beslissing. Verzoekers bewering dat deze beslissing getuigt van een onvolledig onderzoek en een gebrekkige motivering kan dan ook geenszins worden aangenomen.

Het middel is ongegrond. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt evenmin in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2.3. Bijgevolg maakt ook verzoekster niet aannemelijk dat zij dient te vrezen voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER